

Motto ALS HIJ KON TOVEREN

Openingslied: Wees hier aanwezig (III-51)

Welkom

Goedemorgen en welkom! Welkom op deze zesde zondag van Pasen. We hoorden de afgelopen zes weken van leerlingen die moeite hadden met de belofte dat Jezus weer onder hen was. We hoorden van Thomas die pas wilde geloven dat dit waar was, toen hij zijn vinger op wonden van Jezus kon leggen. We hoorden van de leerlingen die aan het vissen waren in het meer van Galilea, en daar helemaal niets vingen, totdat een man aan de kant hen zei het net aan de ándere kant van de boot uit te gooien. Vandaag, op de zesde zondag van Pasen horen we Jezus zijn hemelvaart aankondigen, maar niet voordat hij de leerlingen heeft gezegd dat hij voortleeft in hen. Sterker: Jezus belooft de leerlingen dat de Ene in hen. Kennelijk spreekt Jezus op deze laatste zondag van Pasen zó klare taal dat de leerlingen éindelijk geloven dat Jezus van God gezonden is.

Aloude woorden lezen we, magisch, betekenisvol en van onschatbare waarde voor een volk onderweg. Een volk zoals wij. Zoekend naar richting en betekenis in ons leven.

Bidden we daarom:

Ene, wees hier aanwezig in ons midden,
en open ons voor uw woord.

Blaas ons open: blaas weg alle ruis uit ons hoofd,
zodat we aandachtig kunnen luisteren naar de eeuwenoude woorden die ons aangereikt worden.

Geeft ons stilte: stilte om dat wat we horen te verinnerlijken,
opdat uw woorden in ons kunnen resoneren.

En licht ons bij, opdat we niet struikelen over onze eigen twijfel dat de Ene is ons leeft, en ons voorleeft op het pad naar een wereld waar we ieder op onze eigen wijze tot licht van de wereld zijn.

Amen.

Dienst van het woord

Lied: Met niets van niets zijt gij begonnen (III-20)

Eerste lezing: Johannes 14, 12-20

Waarachtig, ik verzeker jullie: wie op mij vertrouwt zal hetzelfde doen als ik, en zelfs meer dan dat, ik ga immers naar de Vader. En wat jullie dan in mijn naam vragen, dat zal ik doen, zodat door de Zoon de grootheid van de Vader zichtbaar wordt. Wanneer je iets in mijn naam vraagt, zal ik het doen.

Als je mij liefhebt, houd je dan aan mijn geboden. Dan zal ik de Vader vragen jullie een andere pleitbezorger te geven, die altijd bij je zal zijn: de Geest van de waarheid. De wereld kan hem niet ontvangen, want ze ziet hem niet en kent hem niet. Jullie kennen hem wel, want hij woont in jullie en zal in jullie blijven. Ik laat jullie niet als wezen achter, ik kom bij jullie terug. Nog een korte tijd en de wereld zal ik niet meer zien, maar jullie zullen mij wel zien, want ik leef en ook jullie zullen leven. Dan zul je begrijpen dat ik de Vader ben, en dat jullie in mij zijn en dat ik in jullie ben.

Lied: Psalm 63 (III-193)

Tweede lezing: Johannes 16, 22-23, 28-33

Jullie hebben nu verdriet, maar ik zal jullie terugzien, en dan zul je blij zijn en niemand zal je je vreugde afnemen. Dan hoeven jullie mij niets meer te vragen. Maar ik verzeker jullie: wat je de Vader ook vraagt in mijn naam – hij zal het je geven.

‘Ik ben bij de Vader vandaan gegaan en naar de wereld gekomen, nu verlaat ik de wereld weer en ga ik terug naar de Vader.’ Toen zeiden de leerlingen: ‘Ja, nu spreekt u rechtstreeks en niet in beelden. Nu begrijpen we dat u alles weet en dat niemand u iets hoeft te vragen, nu geloven we dat u van God bent gekomen.’ Jezus vroeg: ‘Nu geloven jullie? Er komt een tijd, en die tijd is er al, dat jullie uiteengedreven worden, dat ieder zijn eigen weg gaat en mij alleen achterlaat. Maar ik ben niet alleen, want de Vader is met mij. Ik heb dit gezegd opdat jullie vrede vinden bij mij. Jullie zullen het zwaar te verduren krijgen in de wereld, maar houd moed: ik heb de wereld overwonnen.’

Lied: Die mij voor mensen maakt (III-126)

Derde lezing: Handelingen 8, 5-11, 14-24

Filippus ging naar de stad Samaria, en verkondigde hun de Messias. Alle inwoners luisterden met grote belangstelling en vol ontzag naar wat hij zei toen ze de wonderen zagen die hij verrichtte: veel mensen werden bevrijd van onreine geesten, die hen onder luid geschreeuw verlieten, en tal van verlamden en kreupelen werden genezen. Daarover ontstond grote vreugde in de stad.

Voordien had een zekere Simon in de stad magie bedreven en de bevolking verstedd doen staan. Hij beweerde over bijzondere gaven te beschikken, en iedereen, van groot tot klein, keek vol ontzag naar hem op omdat ze werkelijk meenden dat de grote macht van God in hem zichtbaar werd.

Toen de apostelen in Jeruzalem hoorden dat de inwoners van Samaria het woord van God hadden aanvaard, stuurden ze Petrus en Johannes naar hen toe. Nadat ze waren aangekomen, baden ze dat ook de Samaritanen de heilige Geest mochten ontvangen, want deze was nog op niemand van hen neergedaald; ze waren alleen gedoopt in de naam van de Heer Jezus. Na het gebed legden Petrus en Johannes hun de handen op, en zo ontvingen ze de heilige Geest. Toen Simon zag dat de mensen door de handoplegging van de apostelen vervuld raakten van de Geest, bood hij Petrus en Johannes geld aan, en zei: ‘Geef ook mij deze macht, zodat iedereen wie ik de handen opleg de heilige Geest ontvangt.’ Maar Petrus zei tegen hem: ‘U zult in het verderf worden gestort, met uw geld, omdat u denkt te kunnen kopen wat God geschonken heeft. U kunt beslist geen deel hebben aan onze taak, want uw houding tegenover God is niet oprecht. Toon berouw over uw verfoeilijke gedrag en smeeke de Heer of hij u uw slechte gedachten wil vergeven, want ik zie dat u vol venijn zit en verstrikt bent in het kwaad.’

Muziek

Overweging

'Waarachtig, ik verzeker jullie: wie op mij vertrouwt zal hetzelfde doen als ik, en zelfs meer dan dat, ik ga immers naar de Vader. Wanneer je iets in mijn naam vraagt, zal ik het doen.' In de zijlijn van deze woorden, stond de inspiratie naar het thema van deze ochtend. Luister even mee: 'Jezus geeft met deze woorden de garantie dat alles wat zijn leerlingen in zijn naam vragen, ook ontvangen zal worden. Bidden in de naam van Jezus is echter niet hetzelfde als het uitspreken van een toverformule.'

En páts, daar was het: 'Als hij kon toveren kwam alles voor elkaar. Als hij kon toveren, kon toveren, kon toveren, dan hielden alle mensen van elkaar.'

Dat bidden niet hetzelfde is als toveren, dat weet ieder van ons. Sommigen omdat ze daar vakmatig over na hebben gedacht. En sommigen door ervaring wijs geworden, omdat alle bidden niet werd gehoord noch werd beantwoord.

Maar wat is bidden dan wel? Ik sprak erover met een vriendin, al wandelend over de Rechte Hei, en we kwamen op woorden, als dat bidden een vorm van gesprek is met de Ene. Een gesprek om te delen wat er speelt op dat moment, om woorden te geven aan dat waar je ten diepste naar verlangt, waar je naar op zoek bent, wat je graag anders zou willen voor jezelf of de mensen om je heen die je lief zijn.

En toch heeft bidden ook wat magisch, mysterieus. Omdat een moment van gebed altijd wel een beweging brengt. De helderheid die het zoeken naar woorden kan geven. Of de rust van de verstillings, of het besef dat, ook al mis je van alles, er óók veel is om te waarderen. Het mysterie van het geloof dat als je wat vraagt in de naam van de Ene, ze dat zal doen, aldus de woorden van Johannes.

En geloven, dat doen de leerlingen dan eindelijk. Ze hebben er de zes weken van Pasen, deze tijd én meerdere signalen voor nodig gehad om te geloven dat Jezus van God gekomen is. Eindelijk, dat woord staat er niet letterlijk, maar het uitroepenteken-vraagteken achter de *'Nu geloven jullie?!'* denk ik echt wel te horen. Met dat in m'n achterhoofd was ik nogal verontwaardigd toen ik de woorden in Handelingen las.

Luister nog even mee: 'Voordien had een zekere Simon in de stad magie bedreven en de bevolking versteld doen staan. Hij beweerde over bijzondere gaven te beschikken, en iedereen, van groot tot klein, keek vol ontzag naar hem op omdat ze werkelijk meenden dat de grote macht van God in hem zichtbaar werd. Toen de apostelen in Jeruzalem hoorden dat de inwoners van Samaria het woord van God hadden aanvaard, stuurden ze Petrus en Johannes naar hen toe. Nadat ze waren aangekomen, baden ze dat de Samaritanen de heilige Geest mochten ontvangen.'

Wat me verontwaardigde? Ik stel me zo voor dat de leerlingen, eindelijk tot geloof gekomen, en gewaarschuwd dat ze het nog zwaar zouden krijgen - want dat ze uiteengedreven zouden worden - ovenmatig scherp reageerden toen ze hoorden dat er in Samaria een man was die pretendeerde over bovennatuurlijke gaven te beschikken. Hij bevrijdde mensen van onreine geesten, en genas tal van verlamden en kreupelen. Magisch was 't! En iedereen in de stad dacht dat de grote macht van God in hem was!

De leerlingen moeten hebben gedacht: 'Dat kan niet waar zijn! De man is niet één van ons, nooit geweest, en het kan niet zo zijn dat hij uit naam van de God wonderen verricht. Toverkunsten, dat zijn het!'. En zo trokken ze naar Samaria om de inwoners de wérkelijke Heilige Geest te geven. En te bewijzen dat handelen vanuit God gegeven, toch echt wel wat anders is, en van meer waarde, dan de toverkunsten van de ene of de andere magiër.

Ergens begrijp ik het wel. De leerlingen hadden afscheid moeten nemen van hun vriend, leidsman en lichtend voorbeeld, en waren daarna heen en weer geslingerd tussen geloof en ongeloof dat de Ene onder de mensen is. En éindelijk geloven ze dat het waar kan zijn. Ze hebben de verantwoordelijkheid gekregen om verder te leven in de naam van de Ene. Uitverkoren zijn ze, en dat moet krachtig en tegelijkertijd ook bezwaard hebben gevoeld. Dat je dan over-reageert, dat begrijp ik wel.

Maar anderzijds, is het nou écht nodig om Simon in antwoord op zijn vraag, om met hen het geloof te verspreiden, te verstaan te geven dat hij in het verderf zal worden gestort. *'U kunt beslist geen deel hebben aan onze taak, want uw houding tegenover God is niet oprecht.'* Is het aan de leerlingen om de ander de maat te nemen? Te bepalen of dat wat een ander doet wel écht en oprecht is? En in een moeite door af te schrijven?

Vertaald naar onszelf en deze tijd: Hoe doen wij dat? Jij? Ik? Als we overtuigd van de goede zaak, met pasverworven verantwoordelijkheid, en ook nog niet helemaal zeker, worden geconfronteerd met de ander die een nét wat ander perspectief op dezelfde werkelijkheid heeft. Kunnen we ons eigen gelijk even parkeren en het gelijk van de ander onderzoeken? Of zoals een goede vriend van me altijd zegt: 'Het is interessanter om de mening van de ander te verkennen; jouw eigen mening ken je al.'

En kunnen we door de woorden heen, de intentie van de ander horen? Natuurlijk was het een onhandige tekst van Simon: alsof de kracht van de Ene te koop is. En tegelijkertijd hoorden de leerlingen de woorden zoals wij soms luisteren: gekleurd. Ik had het deze week: een opmerking van een ander met zonder boodschap, gewoon, neutraal, kwam niet neutraal binnen. Zijn woorden raakten oude pijn en in een reflex was daar een al te scherp antwoord gekleurd door de emotie van dat moment.

Terug naar Petrus en Johannes, uitverkoren door de Ene om het verschil te maken. Om in het voetspoor van Jezus te staan en voort- en voor- te leven dat het ook ánders kan. Vol inspiratie om te werken aan een wereld waar we allemaal, als we het kind in ons de ruimte geven, van dromen.

Een wereld met rivieren van sinaasappelsap, waar ouders eeuwig blijven leven, en jij leeft met ze mee, waar niemand rijk wordt geboren en niemand arm, kortom: 'als hij kon toveren, kon toveren, kon toveren, kon toveren dan hielden alle mensen van elkaar'.

Om daarna, net als Alfred Judocus Kwak, geconfronteerd te worden met de realiteit: 'Voor een toverspreuk van kwaliteit ben je zo maar duizend gulden kwijt. En naar een beetje toverboek ben je toch wel vijftig jaar op zoek. En de hele cursus tovenaars duurt 125 jaar.'

Alfred Judocus Kwak twijfelt hardop of 'ie 't kan opbrengen: ál deze moeite. En dan is nog niet eens zeker dat het lukt, deze wereld waar alles goed komt.

En wij? Ook wij hebben een boek vol verhalen van eeuwen. Een boek dat ons richting geeft op het pad naar een andere wereld. En ook wij hebben mensen die ons zijn voorgegaan, ooit lang geleden, Jezus en zijn leerlingen, en dichterbij in de tijd onze ouders, en voorouders, vrienden, en wij als gemeenschap.

En toch, met al deze bronnen van inspiratie ten spijt, we zijn er nog lang niet. Brengen wij 't wel op? Of dreigen we, net als Alfred Judocus Kwak, te stoppen nog voordat we echt begonnen zijn?

Op momenten als deze, met ons verzameld als gemeenschap en gesterkt door verhalen van hoop, denk ik: 'Ja, we kunnen het!'

Dus laten we ervoor gaan, met vallen en opstaan. En omarmen we dan mensen als Simon uit Samaria. Mensen met een positieve intentie, al moeten we even wat dieper kijken om deze intentie te herkennen.

Geven we onszelf en de ander de tijd te durven geloven dat de Ene is ons is, en dat zij ons voorgaat op de 125-jarige en nog langere weg naar een wereld waar alles voor elkaar komt. In het besef ook, dat waarlijk leven in de voetsporen van al die mensen die ons zijn voorgegaan, soms voelt als een mislukte tovertruc.

En dat we dan hoop putten uit dat vrolijke liedje dat ons doet zingen, en dansen, en geloven dat het tóch kan, een wereld met rivieren van sinaasappelsap of waar je ook van droomt.

Amen

Lied: God weet het komt goed (III-81)

Dienst van de tafel

Tafelgebed: Is hier de plaats (III-58)

Voorbeden: Dat een nieuwe wereld komen zal (III-90)

Ene, wees ons nabij op het levenspad dat we gaan.
Geef ons de kracht om er te zijn voor de mensen om ons heen, reisgenoten.
Help ons om de last van een ander te dragen als deze even te zwaar is.
Geef ons geduld om luisteren naar verhalen van verlies, keer op keer.
Leer ons delen met de mensen die het minder hebben.
Geef ons de moed om op te staan tegen het onrecht dat we op ons pad tegenkomen.
Help ons om tegenspoed te verduren,
Geef ons wijsheid bij het bepalen van richting op de kruispunten op ons levenspad.
Scherp ons oog voor tekenen van hoop,
en geef ons het vertrouwen dat er, ooit, toch echt, een nieuwe wereld komen zal,
waar een plek is voor alles en iedereen! Amen.

Amen

Slot en zegen

Een paar weken geleden vertelde Ineke van de leerlingen die al een dag aan het vissen waren, en nog niets hadden gevangen. En daar Jezus stond aan de kant van het meer, en hen adviseerde om het net eens aan de andere kant van de boot uit te gooien. Ze zei zoiets als: 'Soms moet je je leven radicaal omgooien.'. En deze woorden raakten me. Ik zat vast. Dat wist ik. Maar hoe in beweging te komen, dat wist ik dan weer niet.

En nou, een paar weken later. Er is zoveel gebeurd. Magisch is het, en onwerkelijk en zo vol leven!

Ik eindig deze ochtend met een gedicht van Dhabyia Khamis, omdat het past bij het thema van vanochtend en ik me er zo in herken.

In één oogopslag

*Je bent in de wolken
geheel in vervoering
je hart vliegt alle kanten op
waar je ook kijkt veranderen de dingen
in een groot wonder
en gezichten in eigenaardige helderzienden met een geheime schoonheid ...
in gezichten van andere mensen.*

Ga dan. Ga op weg naar een toekomst van vrede. Zoek reisgenoten, en als het moeilijk wordt steun op elkaar en verhalen van hoop. En weten we ons gesterkt door de liefde en de kracht van de Ene, die we noemen vader, moeder, zoon en Heilige Geest. Amen.

Slotlied: Ga dan op weg (III-104)

Natascha Leeuwenkuijl, 14 mei 2023